

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615208488
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5615208488.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: Ing. K. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I.

č. XXX/X, V. N., právne zastúpenej JUDr. Zuzanou Medveckou, advokátkou,

so sídlom Garbiarska č. 695, Liptovský Mikuláš, IČO: 51 838 745, proti žalovanému:

Bc. B. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. č. XXX/X, V. N., právne zastúpenému JUDr. Ivanom Vozárom, advokátom, so sídlom Kukučínova č. 2324/20, Liptovský Mikuláš, IČO: 52 299 881, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/337/2015-597 zo dňa 28. septembra 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) vypořiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov - strán sporu tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal: čítačku kníh POCKET BOOK PRO v hodnote 90,-Eur, žehličku ROWENTA FOCUS v hodnote 60,-Eur, štyri jedálenské stoličky v hodnote 65,-Eur, televízor značky Panasonic v hodnote 110,-Eur, kuchynský robot značky Philips CUCINA v hodnote 40,-Eur a kanvicu značky ECG v hodnote 12,50 Eur (výrok I. napadnutého rozsudku), prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného osobné motorové vozidlo značky Citroën C3, EČV: LM370CF v hodnote 2.250,- Eur, predajnú cenu za osobné motorové vozidlo zn. KIA Sorento, EČV: LM 874BU v sume 1.000,-Eur, externú pamäť WD MyBook Essential v hodnote 80,-Eur, notebook značky ASUS K55VD v hodnote 250,-Eur, tablet značky ASUS Transformer Book v hodnote 150,-Eur, tablet značky ASUS MeMo PAD 10 v zostatkovej hodnote 125,-Eur, satelitný prijímač v zostatkovej hodnote 60,-Eur, vysávač značky ELECTROLUX Ultra Performer ZUP 3860 C v hodnote 45,-Eur, čistič okien KÄRCHER WV 50 plus v hodnote 25,-Eur, kávovar značky ETA Inesto v hodnote 20,-Eur a čierne kancelárske kreslo v hodnote 25,-Eur (výrok II. napadnutého rozsudku), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni vyrovnávací podiel vo výške 9.845,99 Eur do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok III. napadnutého rozsudku) a žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal (výrok IV. napadnutého rozsudku).

1.1. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na to, že s dôrazom na odstránenie nedostatkov a rozporov vytknutých odvolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení v prvom rade zistil rozsah bezpodielového spoluvlastníctva, následne ustálil ceny vecí v čase vypořiadania

a rozhodol o prikázaní týchto vecí do výlučného vlastníctva tomu - ktorému z bývalých manželov. Vychádzal z návrhu žalobkyne, ktorý žalovaný žiadnym spôsobom nepopieral, a preto prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne čítačku kníh POCKET BOOK PRO v hodnote 90,-Eur, žehličku ROWENTA FOCUS v hodnote 60,-Eur, štyri jedálenské stoličky v hodnote 65,-Eur, televízor značky Panasonic v hodnote 110,-Eur, kuchynský robot značky Philips CUCINA v hodnote 40,-Eur a kanvicu značky ECG v hodnote 12,50 Eur. Konštatoval, že strany považovali za nevyhnutné vyvolať spor aj ohľadne štyroch stoličiek nachádzajúcich sa v kuchyni ich spoločného bytu, ktorý mali v danom čase v podielovom spoluvlastníctve a na tej istej adrese má sídlo aj obchodná spoločnosť žalovaného REPROIZOL, s. r. o.. Uviedol, že žalovaný síce v konaní predložil faktúru vystavenú práve tejto spoločnosti za predmetné stoličky, avšak napriek tomu dospel k záveru, že tento listinný dôkaz sám o sebe ešte nepreukazuje, že neboli zaobstarané za prostriedky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva, keď podľa názoru súdu prvej inštancie rozhodujúcim by bol taký listinný dôkaz, ktorý by preukazoval, kým bola kúpna cena uhradená. Mal za to, že žalovanému nič nebránilo v tom, aby svoje tvrdenia preukázal aj dôkazmi z účtovníctva obchodnej spoločnosti, nakoľko v prípade akejkoľvek účtovnej operácie obchodnej spoločnosti musí byť táto zaznamenaná v jej účtovníctve a tým by sa vyvrátili akékoľvek pochybnosti o tom, či bola kúpna cena za stoličky, ako aj iné hnuťelné veci, v skutočnosti uhradená z prostriedkov obchodnej spoločnosti. Poukázal na tú skutočnosť, že k spisu bola dlhodobo pripojená časť účtovníctva, avšak ohľadne dôkaznej iniciatívy strán sporu zostalo len pri pripojení tohto listinného dôkazu. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie pri rozhodovaní o tom, ktoré veci patria do bezpodielového spoluvlastníctva, zohľadňoval charakter vecí a ich použiteľnosť v domácnosti, resp. použiteľnosť v nadväznosti na predmet podnikateľskej činnosti obchodnej spoločnosti žalovaného. Uviedol, že strany sporu netvrdili, že by v ich spoločnej domácnosti mali aj iné jedálenské stoličky a nakoľko ide o nábytok, ktorý je neodmysliteľne spojený s potrebami domácnosti a pre podnikateľskú činnosť obchodnej spoločnosti vyplývajúcu z výpisu z obchodného registra je prakticky nepotrebný, jedálenské stoličky zaradil do masy bezpodielového spoluvlastníctva. Pokiaľ ide o ich zostatkovú cenu, nevychádzal z tvrdenia žalobkyne, ktoré žalovaný síce nenamietal a tvrdil, že túto vec nepovažoval za nadobudnutú do bezpodielového spoluvlastníctva, avšak žalobkyňa uviedla zostatkovú hodnotu v roku 2019 v sume 130,-Eur, pričom z listinného dôkazu o kúpnej cene z roku 2014 vyplýva nadobúdacía cena 132,-Eur. Z dôvodu dôkaznej núdze ohľadne zostatkovej ceny súd prvej inštancie potom vychádzal z polovice tvrdenej ceny a rovnako postupoval aj u ostatných sporných hnuťelných vecí. Pokiaľ žalobkyňa pôvodne žiadala prikázať do výlučného vlastníctva aj 15 kusov uterákov v hodnote 15 Eur, neskôr v konaní uviedla, že táto položka, ako aj posteľná bielizeň, neexistuje.

1.2. Z hnuťelných vecí súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného osobný automobil značky Citroën C3 v hodnote 2.250,-Eur, externú pamäť v hodnote 80,-Eur, notebook značky ASUS K55VD v hodnote 250,-Eur (polovica tvrdenej zostatkovej hodnoty), tablet značky ASUS Transformer Book v hodnote 150,-Eur (polovica tvrdenej zostatkovej hodnoty), tablet značky ASUS MeMo PAD 10 v zostatkovej hodnote 125,-Eur (1/2-ica tvrdenej zostatkovej hodnoty), satelitný prijímač v zostatkovej hodnote 60,-Eur, vysávač značky ELECTROLUX v hodnote 45,-Eur (1/2-ica tvrdenej zostatkovej hodnoty), čistič okien KÄRCHER v hodnote 25,-Eur (1/2-ica tvrdenej zostatkovej hodnoty), kávovar značky ETA Inesto v hodnote 20,-Eur a čierne kancelárske kreslo v hodnote 25,-Eur (1/2-ica tvrdenej zostatkovej hodnoty). Vzhľadom na charakter sieťového úložiska súd prvej inštancie toto nezaradil do masy bezpodielového spoluvlastníctva, nakoľko nemal pochybnosti o tvrdení žalovaného ohľadne účelu kúpy tejto veci. Pripustil, že sieťové úložisko môže slúžiť aj na zálohovanie rodinných dát, ukladanie filmov a podobne, avšak vychádzajúc zo zhodných tvrdení svedkov, spoločníkov žalovaného v obchodnej spoločnosti, považoval za logické tvrdenie, že úložisko bolo zakúpené pre účely podnikateľskej činnosti spoločnosti. V danej súvislosti vychádzal z tvrdenia svedkov, že každý z nich disponuje notebookom, a toto úložisko môže slúžiť aj na zdieľanie dát z iných zariadení bez potreby fyzického pripojenia. Vzhľadom na charakter tejto veci sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že žalovaný uvedenú vec kúpil za účelom hrania počítačových hier, keď dospel k záveru, že za týmto účelom by si žalovaný skôr zaobstaral výkonnejší počítač. Do masy bezpodielového spoluvlastníctva nezaradil ani notebook značky ASUS G73SW, ktorý bol podľa faktúry zaobstaraný za kúpnu cenu 1.189,-Eur, keď poukázal na výpovede svedkov, z ktorých vyplynulo, že každý zo spoločníkov mal notebook, pričom tento bol podľa predložených listinných dôkazov zakúpený ako prvý z notebookov, ktoré navrhovala žalobkyňa vyporiadať. Konštatoval, že dňa 01.12.2013 bola vystavená faktúra obchodnej spoločnosti za dva tablety, okrem vyššie spomínaného aj tablet značky PRESTIGIO MultiPad 5780D v hodnote 128,99 Eur, pričom dospel k záveru, že žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil potrebu kúpy dvoch tabletov pre obchodnú spoločnosť, keď napríklad netvrdil, že jeden z

nich bol zakúpený pre druhého zo spoločníkov, z dôvodu čoho súd potom jeden tablet zaradil do masy bezpodielového spoluvlastníctva a druhý nie. V tejto súvislosti poukázal na výpovede spoločníkov, z ktorých vyplynulo, že okrem notebookov mali k dispozícii aj tablety. Pokiaľ žalobkyňa navrhla vysporiadať aj stolový počítač značky SHARK, tak tento bol zakúpený v roku 2008, t. j. pred uzavretím manželstva strán sporu. Pokiaľ ide o vysávač, ako aj čistič okien, súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že by tieto boli používané na čistenie kina. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne a svedka N. V., súd konštatoval, že tieto sa rozchádzali, keď podľa žalobkyne bol vysávač vždy v byte a svedok uviedol, že vysávač bol zrejme umiestnený v sklade v priamo v kine, pričom podľa názoru súdu prvej inštancie tvrdenie svedka vyznieva logickejšie, lebo v prípade vykonávania čistiacich prác by bolo nevhodné a aj neúčelné, aby sa pracovník zakaždým premiestňoval s vysávačom na druhú stranu mesta a naspäť do sídla spoločnosti. Do masy bezpodielového spoluvlastníctva súd nezaradil rádio značky PANASONIC, DVD prehrávač rovnakej značky, ako ani práčku značky WHIRLPOOL, keďže žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala nadobudnutie vecí počas trvania manželstva a ani netvrdila bližšie skutočnosti, ktoré by aspoň nasvedčovali tomu, že tomu tak bolo, keď uznal na druhej strane argumentáciu žalovaného o nadobudnutí týchto vecí pred uzatvorením manželstva. Z dôvodu, že osobné motorové vozidlo značky KIA Sorento patrilo do masy bezpodielového spoluvlastníctva, avšak po rozvoде bolo predané žalovaným, súd prvej inštancie zohľadnil pri vypořiadaní aj nadobudnutú kúpnu cenu. Poukázal na tvrdenie žalovaného, že vozidlo predal za 1.000,-Eur, čo potvrdil aj svedok, pričom sa nestotožnil s výpočtom zostatkovej hodnoty žalobkyne, keď táto od kúpnej ceny odpočítala hodnotu opráv. V tejto súvislosti uviedol, že na zvýšenie hodnoty spoločne nadobudnutej veci manželmi, ku ktorej došlo po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v danom prípade zhodnotenie vecí opravou, nemožno pri rozhodovaní prihliadať, keď navyše poukázal na to, že k opravám vozidla došlo až po predaji veci tretej osobe.

1.3. Súd prvej inštancie potom ustálil, že žalobkyňi prikázal do výlučného vlastníctva hnutelné veci v hodnote 377,50 Eur a žalovanému v hodnote 4.030,- Eur vrátane získanej kúpnej ceny za motorové vozidlo KIA Sorento vo výške 1.000,-Eur, z čoho vyvodil, že celková suma aktív patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva predstavovala 4.407,50 Eur a vychádzajúc zo zásady prezumovanej § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej sú podiely obidvoch manželov rovnaké, dospel k záveru, že žalovaný je povinný ohľadom vypořiadania hnutelných vecí vrátane hodnôt z ich predaja zaplatiť žalobkyňi sumu 1.826,25 Eur, t. j. sumu zodpovedajúcu polovici hodnoty vecí patriacich do BSM, t. j. sumy 2.203,75 Eur a hodnoty vecí, ktoré nadobudla žalobkyňa v sume 377,50 Eur.

1.4. Vo vzťahu k pasívam bezpodielového spoluvlastníctva súd prvej inštancie poukazoval na to, že ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva bol zostatok úveru poskytnutého na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035435736 zo dňa 28.11.2002 vo výške 18.000,- Eur, v sume 15.836,01 Eur, pričom v priebehu konania bol predmetný úver v plnom rozsahu splatený žalobkyňou a medzi stranami nebolo sporné to, že z tohto získaného úveru bola časť použitá na splatenie výlučného úveru žalobkyne vo výške 16.324,16 Eur poskytnutého jej na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 0333748658 zo dňa 17.08.2007. Súd prvej inštancie uzavrel, že výsledkom odpočítania sumy istiny získaného úveru vo výške 18.000,-Eur od časti úveru, ktorá bola použitá na splatenie predchádzajúceho úveru žalobkyne vo výške 16.324,16 Eur, je spoločný záväzok strán sporu v podobe istiny získaného úveru vo výške 1.675,84 Eur. Poukázal na to, že bolo potrebné vypořiadat nielen istinu úveru, ale aj jeho príslušenstvo, pričom najprv percentuálne vyjadril hodnotu spoločného záväzku (istinu vo výške 1.675,84 Eur) k istine celkového získaného úveru (18.000,-Eur), čo predstavovalo 9,31 %. Konštatoval, že žalobkyňa po zániku bezpodielového spoluvlastníctva uhradila celkovo z úveru poskytnutého Zmluvou zo dňa 28.11.2012 sumu 15.836,01 Eur, a keďže v tejto sume bola zahrnutá tak istina úveru, ako aj jeho príslušenstvo, súd prvej inštancie za spoločný záväzok strán sporu určil sumu 1.474,33 Eur (t. j. 9,31 % z 15.836,01 Eur), z čoho polovicu vo výške 737,17 Eur zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyňi. V danej súvislosti poukázal súd prvej inštancie na to, že žalovaný nespochybnil, že počas trvania manželstva bola zo spoločného uhradená na jeho výlučný majetok pozostávajúci z pohľadávky v X. C. C., a. s. suma 2.740,40 Eur, a preto bol zaviazaný povinnosťou zaplatiť žalobkyňi polovicu z tejto sumy 1.370,20 Eur.

1.5. Súd prvej inštancie súčasne upriamil pozornosť na to, že posledná časť dokazovania sa týkala tvrdenia žalovaného, že suma 30.000,-Eur bola darovaná výlučne jemu jeho matkou, a že tieto finančné prostriedky boli použité pri zakladaní jeho obchodnej spoločnosti. Dospel k záveru, že aj keď matka žalovaného, ako aj obidvaja spoločníci, potvrdili, že k poskytnutiu takejto bezúročnej pôžičky

došlo, zohľadniac celé vykonané dokazovanie, ako aj neunesenie dôkazného bremena, nezohľadnil pri vyporiadavaní toto tvrdenie. Konštatoval, že žalovaný a aj jeho matka zhodne tvrdili, že potom, ako manželstvo strán sporu smerovalo k rozvodu, žalovaný vrátil matke poskytnutú pôžičku, pričom matka žalovaného mala vrátené finančné prostriedky vložiť na účet. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že žalovaný toto tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal, a to aj napriek tomu, že bol k tomu vyzvaný súdom a v priebehu konania na to opakovane poukazovala žalobkyňa. Mal za to, že zo spisu vyplýva len tá skutočnosť, že deň pred začatím konania o rozvod manželstva došlo k výberu hotovosti z osobného účtu vo výške 34.000,-Eur, avšak nebolo preukázané, že v skutočnosti došlo k vráteniu pôžičky matke žalovaného, keď podľa názoru súdu prvej inštancie by akékoľvek pochybnosti boli vyvrátené jednoduchým predložením výpisu z účtu v banke patriacemu matke žalovaného. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebolo potrebné vykonať dokazovanie, tak ako ho navrhla žalobkyňa prvýkrát podaním zo dňa 12.04.2017 a opätovne podaním zo dňa 26.06.2022 v nadväznosti na zistenie finančnej situácie matky žalovaného.

1.6. Súd prvej inštancie vychádzajúci zo zistených dôkazov dospel k záveru, že jedine riadne preukázané finančné prostriedky strán sporu ku dňu zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva boli u žalobkyne vo výške 978,38 Eur a u žalovaného 17.963,63 Eur (5 141,42 Eur + 12 822,21 Eur), keď súd u žalovaného zohľadnil aj výber z jeho účtu zo dňa 23.03.2015 vo výške 12.822,21 Eur. Súčasne konštatoval, že žalovaný preukázal, že pred uzavretím manželstva disponoval finančnými prostriedkami na účte vo výške 2.230,76 Eur, a preto pri vyporiadaní zohľadnil v prospech žalobkyne sumu 6.751,06 Eur, čo predstavuje polovicu sumy 17.963,63 Eur po odpočítaní sumy 2.230,76 Eur. V prospech žalovaného zohľadnil polovicu zo sumy 977,38 Eur, t. j. 488,69 Eur a aj polovicu sumy 700,- Eur, t. j. 350,- Eur, ktorá bola nesporne použitá z výlučných prostriedkov žalovaného na kúpu motorového vozidla značky Citroën C3.

1.7. Na vyrovnanie podielu z vyporiadaného podielového spoluvlastníctva manželov súd prvej inštancie potom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobkyňu celkovo sumu 9.845,99 Eur (1 826,25 Eur / huteľné veci/ + 737,17 Eur /úver/ + 1 370,20 Eur /X. C. C., a. s./ + 6 751,06 Eur /finančné prostriedky/ - 488,69 Eur /finančné prostriedky žalobkyne/ - 350 Eur /kúpna cena za Citroën/).

1.8. Pri rozhodovaní súd nezohľadnil v prospech strán sporu vyplatené výživné na dcéru žalovaného, ako ani na syna žalobkyne, nakoľko dospel k záveru, že plnenie si vyživovacej povinnosti k deťom nezakladá nárok na náhradu v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Rovnako súd prvej inštancie nezohľadnil ani vynaloženie školného v súvislosti so štúdiom jedného z manželov, nakoľko podľa jeho názoru sa jedná o prostriedky, ktoré boli spotrebované počas manželstva a navyše výsledkom ich vynaloženia nie je nadobudnutie určitej veci, resp. pohľadávky, ktorá by bola spôsobilá byť predmetom vyporiadania. Ako nedôvodný vyhodnotil súd aj návrh žalovaného na zohľadnenie nájomného vo výške 1.881,90 Eur za 51 mesiacov, počas ktorých býval v spoločnej domácnosti syn žalobkyne, keď dospel k záveru, že nájomné počas trvania manželstva znášali nesporne výlučne strany sporu, čiže ide o spotrebované prostriedky. Rovnako za spotrebované prostriedky považoval súd aj dovolenku v Egypte v uplatnenej výške 1.000,-Eur.

1.9. Súd prvej inštancie súčasne konštatoval, že strany sporu iniciovali dokazovanie v pomerne veľkom rozsahu, pričom pre rozhodnutie postačovalo vykonanie dokazovania v ním realizovanej miere a nebolo potrebné, účelné ani hospodárne vykonať všetky navrhované dôkazy. Z uvedených dôvodov potom nevykonal dokazovanie oboznámením sa s celkovým účtovníctvom obchodnej spoločnosti REPROIZOL, s. r. o. počas celého jej podnikania a nepovažoval za potrebné, aby v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva bolo vo veci nariadené znalecké dokazovanie. Taktiež pre rozhodnutie vo veci nepovažoval za potrebné oboznámenie sa s ročnými účtovnými závierkami a výpoveďou účtovníčky obchodnej spoločnosti. Z dôvodu, že pri vyporiadaní súd nezohľadnil vynaloženie finančných prostriedkov na štúdium, bolo podľa názoru súdu prvej inštancie nadbytočné vyžiadať od vysokej školy potvrdenia tak, ako to opakovane navrhla žalobkyňa. Súd taktiež nevykonal dôkaz ani dopytom na Y. E. C., ako to navrhoval žalovaný zo dňa 01.02.2017 v nadväznosti na oznámenie banky, nakoľko podľa jeho názoru akékoľvek jej vyjadrenie by nemalo žiadny vplyv na dokazovanie vo veci. Pokiaľ žalovaný v podaní zo dňa 12.10.2016 tvrdil, že má vedomosť o tom, že žalobkyňa počas manželstva sporila peniaze v C. C., a. s., pobočka Liptovský Mikuláš a v odvolaní proti rozsudku tvrdil, že súd sa s týmto jeho predmetným návrhom nevysporiadal, súd prvej inštancie uviedol, že C. C., a. s. bola listom zo dňa 24.10.2016 požiadaná o oznámenie, či žalobkyňa má, resp. mala sporiaci účet a ak áno, aký bol stav

finančných prostriedkov na účte, resp. účtoch v období od 01.01.2015 do 23.06.2015, keď banka súdu oznámila účty strán sporu podaním doručeným dňa 03.11.2016, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní. Na základe uvedeného uložil žalovanému na vyrovnanie podielu žalobkyne zaplatiť žalobkyňu sumu 9.845,99 Eur, a to v lehote do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozsudku.

1.10. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, keď dospel k záveru, že v prejednávanej veci nebolo možné stanoviť pomer úspechu a neúspechu, nakoľko strany mali priestor vysporiadať si bezpodielové spoluvlastníctvo bez toho, aby im vznikli trovy súdneho konania. Súčasne poukázal na to, že sa jedná o špecifický druh konania, kde nemožno hovoriť o úspechu/neúspechu strany sporu, nakoľko strany sporu majú prakticky tak postavenie žalobcu, ako aj postavenie žalovaného.

2. Proti predmetnému rozsudku, a to výslovne proti výrokom III. a IV., podal odvolanie riadne a včas žalovaný, keď mal za to, že súd prvej inštancie opäť vydaným rozsudkom (po zrušení predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom) dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že povinnosťou súdu je riadne odôvodniť každý výrok svojho rozhodnutia, inak je nepreskúmateľné. Žalovaný má za to, že uvedené sa týka výroku III., kde sa podľa jeho názoru súd prvej inštancie opätovne náležite nevysporiadal s jeho relevantnou právnou i skutkovou argumentáciou a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na to, že z odôvodnenia na strane 10, bod 19. rozsudku nevyplýva logická nadväznosť tak, aby si jednotlivé strany mohli vytvoriť spoľahlivý a dostatočný záver o celkovom skutkovom stave zistenom z vykonaného dokazovania. Upriamil pozornosť na to, že už vo svojom prvom odvolaní uviedol, a to pokiaľ ide o peňažné prostriedky vo výške 34.000,- Eur, že predmetom vypořádania, ktoré spočíva v zistení a rozdelení spoločného majetku, môže byť len ten majetok, ktorý existuje ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva ako spoločný a súd nie je oprávnený z vlastnej iniciatívy zisťovať majetok, ktorý má patriť do vypořádania. Má za to, že je potom na strane, ktorá tvrdí, že určitá vec je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, aby uniesla dôkazné bremeno. Konštatoval, že súd do bezpodielového spoluvlastníctva zahrnul uvedené finančné prostriedky, avšak on v konaní preukázal svedeckými výpoveďami spoločníkov obchodnej spoločnosti REPROIZOL, a tiež písomnými dôkazmi z účtovníctva spoločnosti, že tieto peňažné prostriedky patria do jeho výlučného vlastníctva. Má za to, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, t. j. nepreukázala, že tieto peňažné prostriedky existovali ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva a nepreukázala, že sú spoločným majetkom. Má za to, že súd prvej inštancie mal zohľadniť svedecké výpovede spoločníkov spoločnosti REPROIZOL a jeho matky, ktorí jednoznačne potvrdili, že on v čase založenia spoločnosti (teda pred uzavretím manželstva so žalobkyňou) disponoval hotovosťou, ktorú použil na podnikanie v spoločnosti, a to najmä v jej začiatkoch. Konštatoval, že v konaní boli predložené účtovné doklady, ktoré preukazujú dlh spoločnosti voči spoločníkovi, pričom poukázal na Zápisnicu zo dňa 06.12.2016, keď bola predložená súvaha obchodnej spoločnosti k 31.12.2010, a tiež doklady o vrátení pôžičky žalovanému. Má za to, že pri zodpovedaní uvedenej otázky nie je rozhodujúce, či peňažné prostriedky, ktoré on poskytol spoločnosti, boli vrátené jeho matke, a preto požiadavka súdu, aby on predložil dôkaz spočívajúci vo výpise z účtu svojej matky, je v danom smere irelevantná a nad rámec posudzovania veci. Za podstatné považoval to, aby bolo preukázané, že on pred uzavretím manželstva disponoval peňažnými prostriedkami, ktoré použil na podnikanie, a ktoré mu boli potom vrátené, a teda patria do jeho výlučného vlastníctva. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že výpočet vyrovnávacieho podielu v odôvodnení na strane 10, bod 20. v sume 6.751,06 Eur je nesprávny, pretože vychádza z peňažných prostriedkov v sume 17.963,63 Eur (5.141,42 Eur + 12.822,31 Eur), ktoré nepatria do BSM účastníkov, keď rozhodným okamihom pre posúdenie, aký majetok patrí do bezpodielového spoluvlastníctva, je deň, v ktorom došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva a spravidla je to deň právoplatnosti rozsudku o rozvoде, čo je v danom prípade deň 23.06.2016. Konštatoval, že rovnako sa posúdia aj záväzky patriace do bezpodielového spoluvlastníctva, keď zdôraznil, že sa jedná o záväzok spoločnosti REPROIZOL voči nemu. Na základe uvedeného má za to, že výška vyrovnávacieho podielu s jeho povinnosťou ju uhradiť je 3.933,42 Eur (1.826,25 hnutelné veci, 737,17 úver + 1 370,20 /C. C./).

2.1. Žalovaný súčasne napadol aj výrok IV. vzťahujúci sa na právo na náhradu trov konania, uvádzajúc, že názor súdu prvej inštancie prezentovaný ohľadne nároku na náhradu trov konania je nesprávny. Upriamil pozornosť na to, že nárok na náhradu trov konania je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, pričom zákonná úprava platenia a náhrady trov konania

obsiahnutá najmä v CSP určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom. Uviedol, že procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu a pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že si uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní. Má za to, že uvedené platí aj v spore o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze, nakoľko Civilný sporový poriadok žiadne výslovné pravidlo týkajúce sa náhrady trov konania pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré by sa vynímalo z pôsobnosti § 255 CSP, neobsahuje a všeobecne pritom uznáva, že výnimky z pravidla je nutné vykladať skôr reštriktívne než extenzívne. Uviedol, že pri vyporiadaní BSM je teda namieste vychádzať z § 255 CSP a uplatniť základné pravidlo, a to zásadu úspechu vo veci. Konštatoval, že rovnosť podielov pri vyporiadaní BSM je iba jedným z hľadísk pri posudzovaní úspechu strany v konaní, keď taktiež je potrebné prihliadať i k požadovanej a skutočne priznanej výške vyporiadacieho podielu a zohľadniť výsledok sporu medzi účastníkmi o to, ktoré veci patria do BSM a ktoré nie. V nadväznosti na uvedené uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči nemu uloženia povinnosti zaplatiť jej vyrovnací podiel vo výške 38.608,44 Eur a po celý čas súdneho konania a v rámci neho aj dokazovania trvala na podanej žalobe v takomto rozsahu, pričom si uplatňovala záväzky zo zmluvy o úvere, ktoré v priebehu konania sama uhradila, uplatňovala si majetkové hodnoty (peňažné prostriedky), keď v prospech žalobkyne malo byť finančné vyrovnanie v sume 17.250,- Eur, a taktiež si uplatňovala pohľadávky voči nemu, a to náhradu za zaplatené výživné na jeho dcéru v sume 3.300,- Eur zo spoločného, aj náhradu za zaplatené školné pre neho vo výške 3.000,- Eur. Poukázal na to, že súd prvej inštancie však neprihliadal k požadovanej a skutočne priznanej výške vyrovnacieho podielu a nezohľadnil výsledok sporu medzi stranami.

2.2. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni vyrovnací podiel v sume 3.933,42 Eur do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozsudku a žalobkyňa bola povinná nahradiť mu trovy konania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny a vydaný na základe objektívne zisteného skutkového stavu.

Má za to, že je preskúmateľný, zrozumiteľný, má riadne, dostatočné a predovšetkým výstižné a presvedčivé odôvodnenie. Podľa jej názoru nie je daný ani jeden z odvolacích dôvodov, ktoré žalovaný odvolaním uplatňuje, a taktiež má za to, že nie je daný ani jeden z dôvodov odvolania, na ktoré žalovaný poukazuje. Uviedla, že súd prvej inštancie správne rozhodol, že žalovaný je povinný jej zaplatiť vyrovnací podiel z titulu vyporiadania BSM vo výške 9.845,44 Eur do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti rozsudku a rovnako súd prvej inštancie správne rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

3.1. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uvádza, že súd nesplnil procesné podmienky, ďalej že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, má žalobkyňa za to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne, náležite a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil. Na základe uvedeného žalobkyňa poprela tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie nesplnil povinnosti uložené mu rozhodnutím odvolacieho súdu, keď na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila s tvrdeniami žalovaného, že by z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývala logická nadväznosť vzhľadom na vykonané dokazovanie, keď podľa jej názoru odôvodnenie rozhodnutia súdu je jasné, stručné a výstižné. Nestotožnila sa s tvrdením žalovaného, že súd z vlastnej iniciatívy nie je oprávnený zisťovať majetok, ktorý má byť predmetom vyporiadania BSM z dôvodu, že pri vyporiadaní BSM je potrebné vyporiadať všetky aktíva a pasíva, pričom navyše poukázala na to, že uvedený spor začal pred účinnosťou Civilného sporového poriadku a súd vyporiadal to, čo predmetom konania učinili strany. Má za to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, že finančné prostriedky nepatria do BSM, z dôvodu, že tieto prostriedky sú jeho vlastníctvom. Poukázala na to, že v konaní nebolo preukázané, že by uvedené finančné prostriedky nepatrili do BSM, ale práve naopak, bolo preukázané v kontexte s posúdením celkových okolností daného prípadu, že tieto je potrebné zaradiť do masy BSM tak, ako to správne urobil súd prvej inštancie v zistenom rozsahu, pričom upriamila pozornosť aj na hodnovernosť svedkov tvrďaciach údajnú pôžičku, keď ani z týchto vykonaných dôkazov podľa jej názoru neboli preukázané tvrdenia žalovaného. Má za to, že už samotné správanie žalovaného, t. j. že v čase, keď jeho

manželstvo smerovalo k rozvodu, mal uvedené peniaze vrátiť matke, a táto ich mala vložiť na účet, vyvolávajú pochybnosti o jeho tvrdeniach a preukazujú jeho snahu ukrátiť ju o možnosť vyporiadať peňažné prostriedky patriace do BSM v rámci vyporiadania BSM. Stotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané, že deň pred začatím konania o rozvod manželstva došlo síce k výberu finančných prostriedkov v hotovosti z osobného účtu žalovaným, avšak nebolo preukázané, že v skutočnosti došlo k vráteniu údajnej pôžičky matke žalovaného. Má za to, že keby bolo tvrdenie žalovaného pravdivé, tak by dôkaz na preukázanie svojich tvrdení predložil, alebo by navrhol dôkaz na preukázanie uvedenej skutočnosti, avšak toto neurobil počas konania, ani počas odvolacieho konania a ani po vrátení veci súdu odvolacím súdom na nové prejednanie a rozhodnutie. Okrem iného žalobkyňa poukázala na to, že tvrdenie žalovaného o údajných vkladoch peňažných prostriedkov do spoločnosti REPROIZOL neboli preukázané hodnoverným spôsobom, a to ani výsluchmi svedkov, spoločníkov spoločnosti. Pokiaľ ide o výsluch matky žalovaného, tento podľa názoru žalobkyne nemožno považovať za hodnoverný, keď navyše sa tvrdenia uvedenej svedkyne značne rozchádzali s tvrdeniami žalovaného. Nestotožnila sa s vyjadrením žalovaného, že preukázal svedeckými výpoveďami a inými dôkazmi, že peňažné prostriedky patria do jeho výlučného vlastníctva, pričom zastáva názor, že existencia peňažných prostriedkov patriacich do BSM preukázaná bola. Podľa nej nemožno prehliadnuť nakladanie žalovaného s týmito finančnými prostriedkami pred konaním o rozvod manželstva spôsobom, aby zatienil existenciu týchto finančných prostriedkov a snažil sa ju ukrátiť v jej právach. V tejto súvislosti poukázala na predchádzajúce konania žalovaného vo veci jeho vtedy maloletej dcéry, kde sa viedlo množstvo konaní, v ktorých rovnako uvádzal rôzne pôžičky od svojej matky, avšak jeho bývalá manželka sama poukazovala na účelnosť skutočností uvádzaných žalovaným a akékoľvek pôžičky zo strany jeho matky spochybňovala. Má za to, že u žalovaného sa počas celého konania objavovali rôzne špekulatívne vyjadrenia a tvrdenia, avšak žalovaný vôbec nevyužil svoju procesnú aktivitu k tomu, aby jeho tvrdenie osvedčil a preukázal.

3.2. Nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že tento preukázal svedeckými výpoveďami spoločníkov obchodnej spoločnosti REPROIZOL, a tiež písomnými dôkazmi z účtovníctva spoločnosti, že vyššie uvedené peňažné prostriedky patria do jeho výlučného vlastníctva a že ona neunesla dôkazné bremeno, t. j. nepreukázala, že tieto peňažné prostriedky existovali ku dňu zániku BSM a nepreukázala, že sú spoločným majetkom. Má za to, že tieto skutočnosti mal súd preukázané a presvedčivým spôsobom sa s nimi vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia, keď konštatovala, že zo súvahy predloženej žalovaným nevyplýva, že by v čase tvrdenom žalovaným existovala jeho pohľadávka spoločníka voči spoločnosti, a takto nebolo o nej ani účtované, a preto sú uvedené poukazy žalovaného absolútne nedôvodné. Žalobkyňa poprela tvrdenie žalovaného, že pred uzavretím manželstva disponoval peňažnými prostriedkami, ktoré patrili do jeho výlučného vlastníctva, keď konanie žalovaného vo vzťahu k týmto finančným prostriedkom bolo od začiatku účelové a účelovosť jeho konania preukazuje už jeho samotné konanie, ktorým bol výber uvedených finančných prostriedkov deň pred začatím konania o rozvod manželstva. Na základe uvedeného žalobkyňa v celom rozsahu poprela tvrdenie žalovaného, že výška vyrovnacieho podielu s jeho povinnosťou uhradiť ho žalobkyňa predstavuje sumu 3.933,42 Eur.

3.3. Vo vzťahu k odvolaniu voči výroku o práve na náhradu trov konania žalobkyňa vyjadrila názor, že v prejednávanej spore nemožno konštatovať, že by ktorákoľvek zo strán sporu bola v danej veci úspešná, a preto považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. Má za to, že v danom spore z hľadiska aj na pasivitu a správanie samotného žalovaného nie je možné vychádzať zo zásady úspechu a neúspechu v spore bez dôvodu, že pri vyporiadaní BSM súd nie je návrhom strán sporu viazaný. Pokiaľ žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa trvala na podanej žalobe, ide o procesné právo a žalovaný nemal záujem spor vyriešiť a uvedené konanie sa viedlo preto, lebo žalovaný nemal záujem vyporiadať BSM mimosúdnou cestou a ani súdnym zmierom. Pokiaľ ide o záväzok zo zmluvy o úvere, tento bol z jej strany uhradený z dôvodu predaja bytu, ktorý vlastnila so žalovaným, a tento bol v podielovom spoluvlastníctve a v prípade, ak by chcela túto vec so žalovaným vyriešiť, nemala inú možnosť, len záväzok patriaci do BSM vyrovnáť, pričom následne v tejto veci uvedenú skutočnosť súdu preukázala a predložila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom žalovaný to ani len okrajovo nenamietal v konaní. Jej cieľom bolo v danom prípade vec vyriešiť, pričom všetky nároky ňou uplatnené považovala za správne, avšak z hľadiska na celú dĺžku konania, zásadu hospodárnosti konania a s prihliadnutím na skutočnosť, že súd náležitým spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie, nepodala odvolanie. Má za to, že aj s poukazom na princíp všeobecnej spravodlivosti je namieste, aby si každá strana sporu znášala trovy sama, a teda podľa jej názoru nemožno súdu vytknúť žiadnu nesprávnosť jeho rozhodnutia ohľadne trov konania. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že si uplatnila nárok na vyrovnanie podielu vo výške 38.608,44 Eur,

má za to, že námietky ohľadne započítania úhrady výživného na dcéru žalobcu a školného žalobcu na jeho štúdium sú dôvodné, avšak nie je jej záujmom vedenie sporu so žalovaným ďalších 5 rokov, ale vyriešenie veci, ktorá rozsudkom vyriešená bola.

3.4. Žalobkyňa má za to, že žalovaný v jeho odvolaní vlastne ani neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé presvedčiť odvolací súd o nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie, keď žalovaný bol vo veci procesne neaktívny, nemal ani len záujem dostaviť sa na pojednávanie po zrušení rozhodnutia odvolacím súdom, kde mal ešte poslednú možnosť sa vyjadriť a predložiť dôkazy.

3.5. Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a priznal jej trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaný právo na odvoláciu repliku nevyužil.

5. Východiskovo sa odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa k samotnému rozsahu odvolania žalovaného, ktorý podal odvolanie iba voči výrokom III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni vyrovnávací podiel vo výške 9.845,99 Eur do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, a voči súvisiacemu výroku IV. napadnutého rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že z povahy konania o návrhu na zrušenie a vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a

na vykonanie jeho vyporiadania niektorým zo spôsobov uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka vyplýva, že predmetom konania je vždy celá vec. Keďže predmet konania nie je v odvolacom konaní deliteľný, celý výrok vo veci samej je vždy jedným zo spôsobov zrušenia bezpodielového spoluvlastníctva manželov a rozhodnutie vo veci, hoci by pozostávalo z niekoľkých oddelených častí (v danom prípade výrok o prikázaní vecí do výlučného vlastníctva jednému z manželov a výrok o náhrade za vyrovnanie podielu) nie je rozhodnutím o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom. Rozhodnutie odvolacieho súdu sa potom musí vzťahovať na celý výrok vo veci a žiadna jeho časť nenadobúda oddelene právoplatnosť (§ 367 ods. 2 CSP). Preto odkladný účinok odvolania podaného jednou zo strán sporu (aj keď sa ním strana sporu domáha preskúmania len určitých častí výroku) sa vždy vzťahuje na celý výrok vo veci a žiadna jeho časť nenadobúda oddelene právoplatnosť. Preto odvolací súd z dôvodu podaného odvolania je povinný preskúmať vždy celý výrok vo veci (§ 380 ods. 1 CSP), pretože nie je v tomto konaní viazaný návrhom strany sporu na spôsob vyporiadania a môže toto rozhodnutie ako celok buď potvrdiť (§ 380 CSP), zmeniť (§ 388 CSP) alebo zrušiť (§ 389 CSP); porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 91/2020 zo dňa 23.09.2021.

6. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a na základe podaného odvolania žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 písm. c) a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) podľa § 387 ods. 1 CSP postupom v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok okresného súdu v celom rozsahu (t.j.

vo výrokoch I., II. a III.), ako aj v súvisiacom výroku IV. o práve na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil.

7. Pri posúdení dôvodnosti odvolania odvolací súd preskúmal odvolacie dôvody tak, ako ich formuloval žalovaný, ktorý mal za to, že súd prvej inštancie opäť vydaným rozsudkom zo dňa 28.09.2022 nespĺnil procesné podmienky, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust.

§ 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také,

ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné.

9. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

10. Žalovaný v odvolaní poukázal na povinnosť súdu riadne zdôvodniť každý výrok svojho rozhodnutia s následkom nepreskúmateľnosti rozhodnutia v prípade porušenia tejto povinnosti. Vo vzťahu k uvedenému upriamil pozornosť výlučne na výrok III., vo vzťahu ku ktorému sa podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie náležite nevysporiadal s jeho relevantnou právnou i skutkovou argumentáciou a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vo vzťahu k namietanému odvolací súd poukazuje na to, že napadnutý rozsudok síce stroho ale dostatočne obsahuje kvalifikované právne posúdenie veci, ktoré nevybočuje z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov. Z jeho obsahu (ako celku) jednoznačne vyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s relevantnými skutkovými otázkami, a teda podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa kritériá kladené na odôvodnenie uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP. Uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno vnímať ani ako rozhodnutie prekvapivé, keď súd prvej inštancie vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových tvrdení tak žalobkyne, ako aj žalovaného. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil predmetnú odvolaciu námietku ako nedôvodnú. Iba na doplnenie odvolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby súd rozhodol v súlade s jej požiadavkou (I. ÚS 50/04). Navyše do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/96, II. ÚS 251/03). V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou odvolací súd navyše poukazuje na to, že žalovaný nijako konkrétne nešpecifikuje, v čom vzhliada nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, keď z odvolania vyplýva (iba) jeho námietka, že súd prvej inštancie sa náležite nevysporiadal s jeho relevantnou právnou a skutkovou argumentáciou, pričom poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie na strane 10, bod 19., z ktorého podľa neho nevyplýva logická nadväznosť tak, aby si jednotlivé strany mohli vytvoriť spoľahlivý a dostatočný záver o celkovom skutkovom stave zistenom z vykonaného dokazovania. Následne však v odvolaní pokračuje tým, v čom vzhliada nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie a namieta skutkové zistenia súdu prvej inštancie, z čoho možno vyvodit' záver o nestotožnení sa žalovaného so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, keď jeho námietky smerujú k správnosti skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. V okolnostiach prejednáwanej veci sa potom odvolací súd nestotožnil s námietkou odvolateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď (tak ako už odvolací súd vyššie uviedol) rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje (síce strohé) vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, podľa názoru odvolacieho súdu v prejednáwanej veci o taký prípad nešlo, keď súd prvej inštancie zodpovedajúcim spôsobom prezentoval svoje skutkové a právne závery, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globlo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal, aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované.

11. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie v konkrétnostiach prejednávaného sporu odvolací súd nevzhladol takú vadu, ktorá by zakladala uvedený odvolací dôvod.

11.1. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že súd nie je oprávnený z vlastnej iniciatívy zisťovať majetok, ktorý má patriť do vyporiadania (vo vzťahu k peňažným prostriedkom vo výške 34.000,- Eur), odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie nevyvíjal procesnú aktivitu k zisteniu existencie týchto finančných prostriedkov, ale uvedená skutočnosť vyplynula z vykonaného dokazovania v prejednávanom spore, a to z listinných dôkazov, ako aj skutkových tvrdení strán sporu, ktoré súd prvej inštancie následne subsumoval pod príslušnú právnu normu, pričom následne vykonal právnu úvahu spočívajúcu v posúdení, či uvedené peňažné prostriedky tvoria/tvorili masu bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd nevyhodnotil uvedenú odvolaciu námietku ako dôvodnú. Súčasne sa nemožno nestotožniť s argumentáciou žalovaného, že v spore má práve žalobkyňa uniesť dôkazné bremeno, že predmetné finančné prostriedky patria do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu. Bolo práve dôkaznou povinnosťou žalovaného, aby v spore hodnoverným spôsobom preukázal, že uvedené peňažné prostriedky mu boli požičané, a tieto následne použil ako pôžičku spoločnosti REPROIZOL, s. r. o., ktorá mu mala tieto peňažné prostriedky následne vrátiť. V intenciách zisteného a žalovaným namietaného skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k záveru o nezohľadnení tvrdenia žalovaného o použití peňažných prostriedkov vo výške 30.000,- Eur na vrátenie pôžičky/daru, ktorá mu mala byť poskytnutá jeho matkou, napriek tomu, že matka žalovaného, ako aj obidvaja spoločníci potvrdili, že k poskytnutiu bezúročnej pôžičky došlo. Odvolací súd sa so záverom vysloveným súdom prvej inštancie stotožnil. Existenciu vnosu peňažných prostriedkov do manželstva mal preukázať žalovaný, ktorý túto skutočnosť v spore tvrdil. Pochybnosti o pravdivosti tvrdení prezentovaných žalovaným totiž vyplývajú z toho, že žalovaný mal uvedené finančné prostriedky vrátiť ako pôžičku svojej matke, a to konkrétne za takých okolností, že predmetné finančné prostriedky svojej matke vrátil asi v marci 2015 s tým, že boli predmetnú sumu vložiť na účet jeho matky v banke (tak ako to uviedol vo svojej výpovedi na pojednávaní zo dňa 02.03.2017). V zhode so záverom súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal, a to aj napriek tomu, že bol k tomu vyzvaný súdom a v priebehu konania na to opakovane poukazovala žalobkyňa. Podľa názoru odvolacieho súdu s tvrdením žalovaného o tom, že do spoločnosti „vložil“ sumu 30.000,- Eur (ktoré mu požičala v marci 2009 jeho matka, a z týchto malo byť približne osem mesiacov postupne odoberané, keď uvedenému nezodpovedá ani prehľad vkladov predložený stranou žalovaného na pojednávaní zo dňa 12.01.2017 na č.l. 181 spisu), kolide aj jeho ďalšie tvrdenie, že v roku 2010 (už nasledujúci rok po uzavretí manželstva) bolo vložených do predmetnej spoločnosti 47.000,- Eur, ktoré boli výlučne jeho finančnými prostriedkami (vzniká pochybnosť, prečo by si žalovaný požičiaval pred uzavretím manželstva peniaze od svojej matky, keď podľa jeho tvrdení disponoval svojimi vlastnými peňažnými prostriedkami), a teda práve žalovaný mal v spore preukázať existenciu týchto finančných prostriedkov (pôžičky od svojej matky) pred uzavretím manželstva, ich vloženie do obchodnej spoločnosti REPROIZOL, s.r.o. (ktorá vznikla pred uzavretím manželstva) a súčasne vrátenie mu týchto peňažných prostriedkov zo strany predmetnej obchodnej spoločnosti. Žalovaný na jednej strane vo svoj prospech poukazuje na výpovede svojich spoločníkov, ktorý potvrdili poskytnutie mu peňažných prostriedkov zo strany matky, avšak na druhej strane bagatelizuje zjavný a pri absencii ďalších dôkazov podstatný rozpor v ich výpovediach, keď tvrdili, že peniaze mali byť vložené na účet (svedok N. V. potvrdil, že videl, že táto suma bola vložená na účet a N. E. uviedol, že tieto peniaze nevidel, ale že zrejme boli poslané účet). Pritom žalovaný sám potvrdil, že so spoločnosťou REPROIZOL, s.r.o. neexistuje zmluva, pokiaľ ide o vklad 30.000,-Eur a súčasne to, že jeho vklad nebol sprvoti vedený ako záväzok voči spoločnosti, keď tomu tak bolo až neskôr, potom ako im to odporučila účtovníčka. Z hľadiska dôveryhodnosti žalovaným predložených dôkazov rozhodne nie je bez významu ani to, že žalovaný bol v predmetnej spoločnosti konateľom a jedným zo spoločníkov, pričom podľa vyjadrenia ostatných spoločníkov mal na starosti aj finančné vedenie spoločnosti. Navyše, podľa dokladov ním predložených mu predmetná pôžička mala byť vrátená v početných splátkach v rôznych výškach počas trvania manželstva (a aj po jeho zániku), a preto by nebolo (v prípade preukázania existencie pôžičky od matky žalovaného) bez relevancie aj to, či tieto prostriedky neboli použité na bežnú spotrebu domácnosti počas trvania manželstva. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že v spore nebolo rozhodné preukázať, či predmetné peňažné prostriedky žalovaný vrátil svojej matke, alebo jej ich nevrátil, odvolací súd

poukazuje na to, že s týmto tvrdením je možné sa stotožniť, avšak uvedená skutočnosť s poukazom na tvrdenie samotného žalovaného, že predmetné prostriedky vrátil svojej matke a bol ich vložiť na účet svojej matky v banke, vzbudzuje v kontexte vyššie uvedených záverov vážne pochybnosti o tom, či žalovaný reálne disponoval týmito finančnými prostriedkami pred uzavretím manželstva, a v nadväznosti na to, či tieto „vložiť“ do spoločnosti ako pôžičku (mohlo sa jednať aj o investíciu do jeho výlučného vlastníctva - predmetnej spoločnosti, keď táto pôvodne nebola uvedená ako záväzok v účtovníctve). Uvedené by mohlo mať potom význam vo vzťahu k tomu, že príjmy žalovaného z predmetnej spoločnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a prípadne aj k následnému zodpovedaniu otázky, z akých príjmov uhradil žalovaný potreby domácnosti počas manželstva. Z uvedených dôvodov sa potom odvolací súd nestotožnil s touto odvolacou námietkou žalovaného.

12. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd poukazuje na to, že z odvolania samotného žalovaného vyplýva, že žalovaný sa nestotožnil (iba) so skutkovými a tomu zodpovedajúcimi právnymi závermi súdu prvej inštancie spočívajúcimi v tom, že súd prvej inštancie do peňažných prostriedkov patriacich do BSM zahrnul sumu 17.963,63 Eur. Z odvolania žalovaného je zrejmé, že žalovaný akceptoval závery súdu prvej inštancie ohľadne výšky vyrovnacieho podielu, ktorý mal byť povinný vyplatiť žalobkyni, t.j. hodnoty hnutelných vecí vo výške 1.826,25 Eur, polovice z úveru tvoriaceho spoločný záväzok strán sporu poskytnutého na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035435736 v sume 737,17 Eur a polovice prostriedkov uhradených na výlučný majetok žalovaného pozostávajúci z pohľadávky v X. C. C., a. s. v sume 1.370,20 Eur. Rovnako žalobkyňa tým, že nepodala odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie, sa taktiež stotožnila s týmito závermi. Odvolací súd potom vo vzťahu k ostatným nárokom, ktorých sa odvolanie žalovaného nedotýkalo (t.j. s výnimkou žalovaným v odvolaní namietanému záveru súdu prvej inštancie o tom, že peňažné prostriedky v sume 17.963,63 Eur patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán sporu), ako medzi stranami nesporných, vychádzal zo záverov súdu prvej inštancie.

13. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, keď po vyhodnotení odvolacích námietok, ktoré žalovaný formuloval v podanom opravnom prostriedku, tieto vyhodnotil ako nedôvodné a v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými (v odvolaní nenamietanými) prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

14. Žalovaný súčasne podal odvolanie voči výroku IV. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žiadnej zo strán sporu právo na náhradu trov konania nepriznal. Žalovaný nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý v odôvodnení týkajúcom sa predmetného výroku len stručne uviedol, že v danej veci nie je možné stanoviť pomer úspechu a neúspechu, pretože sa jedná o špecifický druh konania, v ktorom obidve strany sporu majú prakticky tak postavenie žalobcu, ako aj žalovaného, preto nemožno hovoriť o úspechu/neúspechu strany sporu. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí o práve na náhradu trov konania mal v zmysle § 255 ods. 2 CSP prihliadnuť k žalobkyňou požadovanej a jej skutočne priznanej výške vyrovnacieho podielu. Rozhodnutie považuje za nesprávne z dôvodu, že súd prvej inštancie nezohľadnil výsledok sporu medzi účastníkmi.

15. Základnou právnou otázkou, ktorou sa odvolací súd pri svojom rozhodnutí o práve na náhradu trov konania zaoberal, bola možnosť/prípustnosť aplikácie § 255 ods. 1 a 2 CSP pri rozhodovaní o práve na náhradu trov konania, t. j. zohľadnenie pomeru úspechu tej-ktorej strany v prejednávacom spore. Pre priznanie tohto práva v pomernej časti je rozhodujúcim činiteľom pre aplikáciu tohto ustanovenia reálna možnosť vymedzenia určitej pomernej časti predmetu sporu od jeho celku, lebo iba tak je reálne možné určiť pomer úspechu tej-ktorej strany. Odvolací súd sa preto nestotožnil so všeobecným a vo svojej podstate paušalizovaným záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého nie je možné stanoviť pomer úspechu a neúspechu v konaní o bezpodielové spoluvlastníctvo manželov z dôvodu, že sa jedná o špecifický druh konania, kde nemožno hovoriť o úspechu/neúspechu strany sporu. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa sa v prejednávacom spore žalobou domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré vzniklo uzavretím manželstva žalobkyne so žalovaným. V samotnej žalobe vymedzila rozsah majetku tvoriaceho bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, pričom tento rozsah v priebehu konania bol čiastočne menený, a to tak čo do rozsahu, ako aj hodnoty. Rovnako argumentáciu žalovaného vo vzťahu k vymedzeniu rozsahu majetku tvoriaceho bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, príp. preukázaniu skutočností podstatných pre rozhodnutia vo veci samej nemožno hodnotiť ako konzistentnú. Zo samotnej žaloby žalobkyne a ani z obrany žalovaného preto nemožno v prejednávacom spore vyvodiť absolútny úspech niektorej strany v spore.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na to, že žalobkyňa sa podanou žalobou (pôvodne) domáhala, aby mu súd uložil povinnosť vyplatiť jej vyrovnací podiel vo výške 38.608,44 Eur (a po celý čas súdneho konania a v rámci neho aj dokazovania trvala na podanej žalobe v takomto rozsahu, pričom si uplatňovala záväzky zo zmluvy o úvere, ktoré v priebehu konania sama uhradila a uplatňovala si majetkové hodnoty /peňažné prostriedky/, keď v jej prospech malo byť finančné vyrovnanie v sume 17.250,- Eur, a tiež si uplatňovala pohľadávky voči nemu, a to ako náhradu za zaplatené výživné na jeho dcéru v sume 3.300,- Eur a zo spoločného aj náhradu na zaplatenie školného pre neho vo výške 3.300,- Eur), primárne odvolací súd poukazuje na to, že žalobkyňa sa v samotnej žalobe síce domáhala vyplatenia vyrovnacieho podielu vo výške 38.608,44 Eur, avšak súčasne navrhovala, aby zostatok úveru vrátane jeho príslušenstva poskytnutého stranám sporou spoločnosťou C. C., a. s. na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 5035435736 zo dňa 28.11.2012 v sume 15.836,- Eur s príslušenstvom vyplatila ona, a aby boli žalovanému prikázané peňažné prostriedky (z termínovaného vkladu, podielového fondu, sporenia a z osobného účtu) v celkovej výške 34.500,- Eur. Uvedený návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov bol v priebehu konania zo strany žalobkyne (sčasti) modifikovaný, a to s ohľadom na priebežné výsledky vykonaného dokazovania. Odvolací súd poukazuje na to, že zo strany obidvoch strán sporu bolo predložených viacero návrhov na vykonanie dôkazov, resp. boli predložené dôkazy, ktoré boli v spore následne vykonané, a ktoré mali vplyv na výsledné rozhodnutie vo veci. Minimálne za skresľujúce možno považovať vyjadrenie žalovaného, že žalobkyňa v priebehu konania nijakým spôsobom nemenila žalobu, keď odvolací súd poukazuje na to, že konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je tzv. iudicium duplex, v ktorom súd nie je viazaný návrhmi na určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami, ale o tomto rozhodne tak, ako to vyplýva z osobitného predpisu, v danom prípade z ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd poukazuje na to, že skutkové tvrdenia strán sporu ohľadne vecí patriacich do masy BSM, prípadne ich hodnoty, boli medzi stranami sporu od začiatku konania odlišné, keď pokiaľ ide o hnutelné veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, v spore bola rozhodnou otázkou otázka, či niektoré z týchto vecí patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a ktoré patria do vlastníctva spoločnosti REPROIZOL, s. r. o., keď súd prvej inštancie sa výhradne vo vzťahu k jednotlivým položkám nestotožnil s argumentáciou jednej či druhej strany sporu a čiastočne uznal argumentáciu žalobkyne a v časti argumentáciu žalovaného (viď bod 15. a bod 16. rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd taktiež poukazuje na to, že aj ohľadne finančných prostriedkov patriacich ku dňu zániku manželstva strán sporu do bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa tvrdenia strán sporu podstatne líšili a rovnako sa podstatne líšili aj tvrdenia ohľadne peňažných vnosov toho-ktorého z manželov (strán sporu) z ich výlučného majetku, ako aj otázka spočívajúca v námietkach žalovaného ohľadne jeho výlučných prostriedkov, ktoré mu mala jeho matka poskytnúť ako pôžičku na „rozbehnutie“ spoločnosti REPROIZOL, s. r. o. (ohľadne tejto spornej otázky dal prvoinštančný súd za pravdu žalobkyne). Námietky strán sporu sa týkali aj použitia spoločných peňažných prostriedkov patriacich do BSM spočívajúcich v nákladoch na štúdiu žalovaného, na výživné na dcéru žalovaného R. Y. (argumentácia žalobkyne), prípadne argumentácia žalovaného ohľadne vynaloženia spoločných prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov vo výške nájomného za 51 mesiacov z dôvodu, že so žalobkyňou a žalovaným býval v spoločnej domácnosti syn žalobkyne, na základe čoho navrhol, aby v prospech žalovaného bola zohľadnená suma 5.100,- Eur, t.j. 100,- Eur mesačne. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje aj na značné rozdiely (modifikovanie) tvrdení žalovaného, keď žalovaný tak učinil napríklad v prehlásení na č. l. 436 až 438 spisu, ktoré predložil jeho právny zástupca na pojednávaní súdu zo dňa 18.12.2018.

15.1. Vychádzajúc z vyššie uvedených zistení sa odvolací súd primárne pokúsil o vzájomné pomerovanie výsledku sporu v prospech v spore úspešnejšej strany z pohľadu toho, čo strany svojimi návrhmi obsiahnutými nielen v žalobe a vo vyjadrení, ale aj v ich ďalších podaniach vrátane odvolaní žiadali. Dospel k záveru, že v prejednávacom prípade pri zohľadnení vzájomne rozdielnej (protichodnej) argumentácie tej-ktorej strany vo vzťahu k zodpovedaniu relevantných otázok (t.j. otázky rozsahu vecí patriacich do BSM, ich hodnoty, otázky vnosov do BSM zo strany toho-ktorého manžela a naproti tomu použitia prostriedkov BSM na prospech jedného z manželov, príp. úhradu záväzkov patriacich do BSM po rozvode manželstva z výlučných peňažných prostriedkov jedného z manželov), nemožno vyriešenie týchto (čiastkových) otázok z hľadiska úspechu niektorého z manželov (strany sporu) komplexne, resp. aspoň čiastočne, pričítať výlučne niektorému z nich. Nejedná sa o prípad, kedy súd bezvýhradne alebo v prevažnej miere akceptuje argumentáciu niektorej strany sporu v rozhodných právnych a skutkových otázkach. Rovnako sa nejedná o prípad, kedy niektorá zo strán neúčelne, príp. bezdôvodne predlžovaním konania (v rámci procesných práv jej prislúchajúcich) odďaľuje rozhodnutie vo veci samej,

čo by mohlo mať za následok oneskorenie výplatku vyrovnacieho podielu druhej strane. Za nie bez významu je aj tá okolnosť, či si strany pred podaním žaloby poskytli dostatočné informácie ohľadne ich stanovísk a argumentácie, ktorú následne prezentovali v samotnom spore. Podľa názoru odvolacieho súdu nemôže byť niektorej strane na ujmu, keď druhá strana pred podaním žaloby nespochybní jej návrh, pričom (následne namietanú) nedôvodnosť návrhu môže táto strana zistiť iba za súčinnosti druhej strany (uvedená situácia nastala aj v prejednávacom prípade, kedy žalovaný pred podaním žaloby argumentačne nereagoval na pokusy žalobkyne o mimosúdne vyriešenie sporu). Uvedené má v konaní o vyporiadanie BSM nezanedbateľný význam, nakoľko niektoré skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie (napr. existencia bankových účtov niektorého z manželov, zostatkov na nich, sporení, poisťiek, príp. vecí tvoriacich masu BSM) sa do sféry dispozície jednej strany sporu môžu dostať bez dobrovoľnej ingerencie druhej strany až v rámci prebiehajúceho konania. Uvedená situácia nastala aj v prejednávacom spore, kedy si súd vyžiadal zostatky na účtoch strán sporu, ako aj úverové zostatky, z ktorých potom vychádzal. Za takto zisteného stavu má odvolací súd (pri zohľadnení okolností prejednávaneho prípadu a konečného rozhodnutia vo veci) za to, že zjednodušenie posúdenia pomerného úspechu iba na porovnanie požadovaného výplatku s jeho konečnou, súdom priznanou výškou (tak ako to argumentuje žalovaný), pri rozdielnych východiskách daných v čase podania žaloby a v čase rozhodnutia vo veci, nemôže zakladať pomerný (prevažný) úspech niektorej zo strán sporu. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd v súlade s § 255 ods. 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. (avšak z iných ako súdom prvej inštancie deklarovaných dôvodov) potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP s poukazom na § 255 ods. 1 CSP, keď úspešnou stranou odvolacieho konania bola žalobkyňa (odvolaniu žalovaného vo veci samej ani v súvisiacom výroku o náhrade trov konania nebolo vyhovené ani len v časti, keďže rozsudok bol v celom rozsahu potvrdený), ktorej vznikol voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)